

יחודי בעלמא הוּו מיהדי. ויש כאן פת בסלו כיון שאס היה רוצה (ט) היה צא עליה וכיון שפעמים לא היה צא עליה לא מיחמדא ולא חויא דאי לא תימא הכי גס להמיחד הוה אסור כדאמר צפ"ק דכתובות (דף ד. וסג) גבי חתן אס פרסה אשמו נדה הוה יטן צין האגשים ואשמו ישנה צין הנשים ומשום נושא אשה צמדינה אחרת נמי ליכא למיחש שאס היה אירע שצא עליה ונתעברה ממנו היה מוליכה עמו לעירו(י):

ובמוזן המוטל בספק חולקים. אפילו רצנן דסומנוס (צ"ק לה): מודו הכא דלא שייך כאן המוליך מחצירו עליו הראיה שאין זה מוחזק יותר מזה והוי כמו הללו שאין לירש והללו שאין לירש דלמר צמי שמת (צ"ב דף קמח): **דיתלוקו: אמר רבי אבא קב דניא.** דוקא צמר שלקם דכל מקמי דפליג לא: **דאמר** ליה אי שתקת שתקת. פי' ולא טמול כלום ולא כמו שפירש בקונט' אי שתקת ומוליגלא לך דהא קמי יקח לו דרך צמאה מנה וצפ"ק דצ"ק (דף טז.) גבי מכרן לאחד כוונתו תחת הצעלים והוא אשה צויצורית אע"פ שלקח ערלית צלחוריה משום אי שתקת כו' ולא מני אחרת ליה לני תהדר כיון שאין צא להפקיע מדינא וצמד דלמי מכה חד לא מני למימר ואי לא מוצניגלא לארבעה דהא פשיטא כיון דלא אחי מכה ארבעה לא שצקינן ליה ואס תאמר וארבעה דלמו מכה חד ליהדר ההוא חד דמי קצרה וי"ל דמני אמר ליה לא מכרתי אלא מה שיש לי צה:

הלכא אהלכסא. דקיימא לן משנת ר"א צ"י קב ונקי צמסכת גיטין (דף טו.) : **קבלה.** נתעברה: **ונתמלא כל העולם כולו ממורים.** מספק קרו להו ממורים: **וז מה היא.** לשון ספק: **יטר על כן.** דלפי הכא דע"י יגשולין הוה והדבר מפורסם גזר ר"א צין יעקב:

הלכתא אהלכתא אמר אביי מנא אמינא לה דכל ספיקא לר' אליעזר בן יעקב כודאי משוי ליה דתניא ר' אליעזר בן יעקב אומר הרי שבא על נשים הרבה ואין יודע על אחיזה מהן בא וכן היא שבאו עליה אנשים הרבה ואינה יודעת מאיזה מהן קבלה נמצא אב נושא את בתו ואח נושא את אחותו ונתמלא כל העולם כולו ממורזין ועל זה נאמר ונתמלא הארץ זמה ורבא אמר לך הכי קאמר ר' זו מה היא יתר על כן אמר ר' אליעזר בן יעקב לא ישא אדם אשה במדינה זו וילך וישא אשה במדינה אחרת שמוא יודווגו זה לזה ונמצא אח נושא את אחותו איני והא רב כי איקלע לדרדשיר [מכרזין] ואמר מאן הויא ליומא ורב נחמן כי איקלע לשכנצב [מכרזין] ואמר מאן הויא ליומא ישיא רבנן דפקיע שמייהו והאמר רבא ר' תבעוה לינישא ונתפייסה צריכה לישב שבעה נקיים רבנן שלוחיהו הוו משדרי ומודעי להו ואיבעית אימא לרבנן יחודי בעלמא הוא דמייחדי להו דאמר מר ר' אינו דומה מי שיש לו פת בסלו למי שאין לו פת בסלו תנא רבי אליעזר בן יעקב אומר לא ישא אדם אשה ודעתו לגרשה משום שנאמר אל תחרש על רעך רעה והוא יושב לבטח אתך: ספק ויבם שבאו לחלוק בנכסי מיתנא ספק אמר אנא בר מיתנא הוא ונכסי דידי הוא ויבם אמר את בראי דידי את ולית לך ולא מידי בנכסי יהוי ממוזן המוטל בספק וממוזן המוטל בספק חולקין וספק ובני יבם שבאו לחלוק בנכסי מיתנא ספק אמר ההוא גברא בר מיתנא הוא ונכסי דידי הוא בני יבם אמרי את אחינו את ומנתא הוא דאית לך בהדן סבור רבנן קמיה דרב משרשיא למימר מתניתין היא דתנן הוה אינו יורש אותם והם יורשיין אותו והכא איכפא התם אמרי ליה אייתי ראיא ושקול הכא אמר להו אייתו ראיא ושקולו אמר להו רב משרשיא מי דמי התם אינהו ודאי ואיהו ספק הכא אידי ואידי ספק אלא אי דמיא למתני' [להא] דמיא לספק ובני יבם שבאו לחלוק בנכסי יבם גופיה דהתם אמרי ליה אייתי ראיא דאחונא את ושקול ספק ובני יבם שבאו לחלוק בנכסי יבם בנכסי מיתנא בני יבם אמרי אייתי ראיא דאחונא את ושקול אמר להו ספק מה נפשייכו אי אחוכון אנא הבו לי מנתא בהדייכו ואי בר מיתנא אנא הבו לי פלגא דפלג אבוכון בהדאי ר' אבא אמר ר' רב קם דינא ר' ירמיה אמר הדר דינא לימא בפלוגתא דאדמון ורבנן קמיפלגי דתנן מי שהלך למדינת הים ואבדה לו דרך שדרהו אדמון אמר ילך בקצרה ורח"א יקח לו דרך במאה מנה או יפרח באויר והוינן בה לרבנן שפיר קאמר אדמון ואמר רב יהודה אמר רב הכא במאי עסקינן כגון שהקיפוה ארבעה בני אדם מארבע רוחות א"ה מ"ט דאדמון ואמר רבא בארבעה דאתו מכה ארבעה וארבעה דאתו מכה חד כולי עלמא לא פליגי דמצו מדחי ליה כי פליגי בחד דאתי מכה ארבעה אדמון סבר מצי א"ל מכל מקום דרכי גבך הוא ורבנן סברי דא"ל אי שתקת שתקת ואי לא מהדרנא שטרא למרייהו ולא מצית לאשתעווי דינא בהדייהו לימא ר' אבא דאמר כרבנן ור' ירמיה דאמר כאדמון אמר לך ר' אבא אנא דאמרי אפילו כאדמון עד כאן לא קאמר אדמון התם אלא משום דא"ל ממה נפשך דרכי

שפיר קאמר אדמון. דקסלקא דעתא שהקיפו אדם אחד מכל רוחותיו דלמר אורחיה גביה וחד מדחי ליה: **דלמו מנה ארבעה.** שארבעה אנשים מנכוס לאלו: אי שתקת שתקת. ולא אעלה עליך צדמי יקריים:

(א) [מוספתא דקידושין פ"א.] ט [גדרים נא.] (ב) [יומא י: ע"ש.] ד טב, טז (ג) ג"ז שם נדה סו. (ד) יומא י: טו. עד: כתובות סב: סג. (ה) צ"ל אשה. (ו) [גיטין 5. ע"ש היטין.] ט לקמן ק: (ז) כתובות קט: כה"ע, (ח) [קמ"ד.] ט כס"א: ואח"כ (ו) וע"י טוב' יומא י: ד"ה יומי'.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ממוזן וכו' מוחזק בנכסי יותר מזה: (ב) רוב' ד"ה יחודי וכו' היה צא עליה. י"ב ועיין ביאר דבור ה' גם כמות צ"ח סימן פ':

תוספות ישנים

כ' פליגי צמד דלמי מכה ארבעה ולא קאמר א' משום דלמי למימך לארבעה דלן לנו להעמיד הדבר אלא צמה שהוא או צמה שהיא: אי צימת להפסידו יותר וצ"ל דמיוזל גביי דהא קאמר לעיל יקח וי' דרך צמאה מנה ואין יקח וז' דלן שלקח מהאריבעה משכנין כאילו מוחזק המתק כבר ולא שייך לנשתדד וצ"כ קאמר ליה אי שתקת שתקת ומקנה ממני ביוקב:

(א) חסר כאן וי"ל ולא קאמר צמד דלמי מכה מד משום דלמי למימך וכו' וכיה תבוס' כאן ד"ה דלמר וצמד דלמי מכה מד לא מני לממר וכו'. וצ"ל לפני צמאה קן תבוס'.

מוסף רש"י

זו מה היא. שאין אדם יודע אומה אשה שהוא נושא אס מותרת לו אס לאו (נדרי"ט א.) שמוא שדורגו זה לזה. צן שילת צמדינה זו עס צמ שילת צמדינה אחרת צמ שילת צמדינה אחרת (י) ויחא י"ח.) כי איקלע לדרדשיר. שם היה רגיל ללך (סו.) מאן הריא לימא. יס אשה שמתא לא ליומא שאשתכב כאן ותלא לאתר מתאן (סו.) דפקיע שמייהו. ושמס קרוי על ציהס (סו.) צריכה לישב שבעה נקיים. מיוס שנתרמית, שמת מחמת חומד רחמי דס (סו.) יחודי בעלמא. ואין מקקין להן אלא שהנשו אשה אין מתאיה כמי שאין לו אשה (סו.) אין לו פת בסלו. חולל הייס ודואג על מחר (סו.) הוא אינו יורש אותם. דיוכשו מדמון אותו אלו אלא להן והם יורשים אותו. למי מעכב על יקן והוי ממוזן המוטל בספק וחולקין צין שניהס (קמ"ט.) ואבדה לו דרך שדרהו. שהקיפו צה בעלי השדות שגמליו (בתבוסות קס.) ילך בקצרה. על כהס יעול דרך לשדה אלך דרך קלרה יכור לו, שלא יכנה לעול (סו.) שפיר קאמר אדמון. דקמ"ד כשארבעת השדות שסביביו של אדם אחד הן, דמנה נפשו אורחיה גביה הוא בני אדם. דכל חד וחד מדחי ליה לרכך לאו גבאי הוא (סו.) ואריבעה דאתו מכה חד. שלקטוה מליס אחד אחר שלקן זה (סו.) אי שתקת שתקת. ואחיל גבך שמתקיה הדך ממני (סו.)

תורה אור השלם

1. אל תחלף את בפקך להחנותה ולא תנהג הארץ ויפלאה הארץ ופקדה ירקא יט כט
2. אל תחרש על רעך רעה והוא יושב לבטח אתך: משי"ג כט

תוס' חד מקמאי

ספק ובני יבם שבאו לחלוק בנכסי מיתנא ספק אמר בר מיתנא אנא ונכסי דידי הוו. ובני יבם אמרי ליה את אחינו את ומנתא הוא דאית לך. כתב רמ"א ד"ל דמאי דמורו ליה שקול והשאר הוו ממוזן המוטל בספק ויחולקו והכי משמע במסקנא דשמעתתא. ספק ובני יבם שבאו לחלוק בנכסי יבם בחר דפלג יבם בנכסי (אילמנא) מיתנא. אמר להו ספק אי אחוכון אנא הבו לי א' נכסי דפליג אבוכון בנכסי. ר' אבא אמר קם דינא. ר' ירמיה אמר הדר דינא משמע לכאורה מדקאמר לכתר דפלג יבם בנכסי מיתנא הא מקמי דפליג בנכסי מיתנא דכ"ע אמר להו מי דלא שייך למימר קם דינא קם דלא פלג בנכסי ומיהו בפלוגתא דאדמון ורבנן איכא לעיוני בהא מילתא דהא לא קם דינא בהדיה ואפ"ה אמרו רבנן קם דינא. ופסק הרב אלפס כ"י אבא דאמר קם דינא כיון דקאי רבנן. ואע"ג דאמרי אמר לך ר' ירמיה אנא דאמרי אפילו לרבנן שנויא דתיקא היא. ובע"ג דאיתא כפי בית כור שני אחים שחלקו רבא לון אח ממדינת הים רב אמר בטלה מחלוקת וקילי כוחיה אלמא הדר דינא שאני התם דחלוקה בטעות הוא והרב ר' אפרים (מה' פסק כ"י ירמיה: ספק ויבם שבאו ולית לך ולא מידי הוה

(6) מנתא כשדכיוו וכו' ברי מיתנא אלא הבו לי נכסי.